

28.8. 2451 – Abigail

Ľudia sa ponáhľajú odovzdať svoju batožinu do doku číslo 42, kde už moje označené kufre ležia približne polhodinu. Je dôležité zaregistrovať seba a svoje veci čo najskôr, aby ste nemuseli dlho čakať v rade. Na teleportačných staniách je vždy veľmi plno.

Keď vidím všetkých ostatných ako sa pretláčajú - niektoré deti, ktoré dokonca pobehnú - trochu ma pichne pri srdci. Ja som nikdy nemohla behať. Ani iným spôsobom sa ponáhľať.

Už som si na to v podstate zvykla. Mala som na to asi dvanásť rokov. Aj keď je to len približné číslo, pretože už som dávno prestala počítať dni od mojej nehody. Všetky sa zliali do oveľa dlhších časových intervalov, prerušených len niekoľkými jasnými spomienkami na hudbu.

Hoci udalosti v mojej mysli zostávajú zahmlené akýmsi nepreniknuteľným závojom, tóny, ktoré som hrala si pamätám celkom živo. Možno je to tým, že melódie sú jedinou vecou z môjho života, ktorá mi stojí za to si ju pamätať. A na hranie na klavíri nepotrebujem nohy.

Rad predo mnou sa pomaly posúva. Na teleport jedného človeka roboti potrebujú presne štyri minúty a dvadsaťsedem sekúnd. Vlastne už som zachvíľku na rade.

Hoci sa mi zdá, akoby som tu čakala celú večnosť, viem že to tak nie je. V škole nám hovorili, že v minulosti ľudia čakali na omeškané lietadlo aj niekoľko hodín. A let na druhý kontinent zvyčajne trval ešte dlhšie.

Myslím, že aj keď do zoznamu plusov nezapočítam kratšie čakanie, môžem byť rada, že žijem v tejto dobe. V minulosti by som so svojím hendikepom bola pripútaná k veľkému vozíčku, a každý by sa na mňa ľútostivo pozeral.

Pri inteligentných protézach, ktoré mám, to však našťastie nie je na prvý pohľad zjavné. Sú prikryté oblečením, a pohyby sú riadené mojimi myšlienkami. Presnejšie časťami mozgu, ktoré sa pri mojich myšlienkach aktivujú. Sníma sa to pomocou niečoho, čo vyzerá ako slúchadlá.

Väčšine ľudí nepríde divné, že ich celý čas nosím. Že dievča, ktoré práve stojí v rade na teleportáciu, aby mohlo ísť do Ameriky študovať hudbu, sa melódiami znejúcimi v ušiach uzatvára pred svetom. Na jednej strane sa mi páči, že nie som automaticky predmetom ich ľútosti. Na druhej strane sa preto svet uzatvoril predo mnou. Ľudia neveria, že so slúchadlami v ušiach dokážete toho druhého naozaj počúvať. Hoci rozmýšľam, koľko ľudí to vlastne dnes ešte dokáže robiť, bez ohľadu na to, či má uši prikryté, alebo nie.

Občas sa preto cítim strašne stiesnene. A osamelo. Som však obklopená ľuďmi, takže viem, že tie emócie nie sú pravdivé. No zostávajú. Kedysi som tieto veci chodievala vybehať a nechávala ich za sebou. Ale teraz už nie som schopná udržať rovnováhu pri veľkej rýchlosti. Moju myseľ sa lekárom po tej nehode už nepodarilo úplne vyliečiť.

28.8. 2451 – Tess

“Budeš mi chýbať,” vzdychne si Arleen, a prepletie si prsty s nechtami namaľovanými jasnou oranžovou. Blíži sa september, a farba jej nechtov vždy nejako zodpovedá ročnému obdobiu.

“Aj ty mne,” poviem jej, “aj keď myslím, že ak babám na internáte pár mesiacov nebudem variť špagety, ich šance na prežitie sú oveľa vyššie.” Arleen sa pri mojom pokuse poukazať na tú lepšiu stránku zasmieje.

Minulý týždeň som mala službu s varením. A aj keď v podstate spočívala len v uvarení cestovín a rozmrazení boloňskej omáčky, ktorú priniesol malý robotický kuriér, všetci sa z nejakého dôvodu tvárili, že to nebolo jedlé. Netuším prečo.

“Aj tak to už bez teba nebude ono,” objíme ma a mám pocit akoby sa jej hlas trochu triasol. Boli sme

spolubývajúce na univerzite päť rokov, no teraz sa už štúdium skončilo. Strávili sme spoločne leto cestovaním po Amerike, ale je na čase ísť domov. Každá z nás má pred sebou svoju cestu. Ja som vyrastala v Taliansku, čo je vzhľadom na moje kulinárske schopnosti strašná irónia, ale predsa je to krajina, do ktorej patrím.

“Michael je nadšený, že ťa znovu uvidí,” povie mi Arleen po chvíli, keď sa odo mňa odťahne.

“Ako to vieš?” opýtam sa, ale aj tak ma jej správa poteší. Michael zostal študovať v Taliansku, a každý deň, čo som bola preč, mi chýbal. Postupne som si zvykla, že ho počujem len cez telefón, ale nemôžem sa dočkať, chvíle, keď mu zopakujem, že ho milujem naživo. On je vlastne hlavný dôvod, prečo sa vraciam domov.

Arleen sa uškrnie: “Včera som s ním volala.”

“Ty si včera volala s mojím frajerom poza môj chrbát?” opýtam sa jej s hraným pobúrením.

“Neboj sa, celý čas bol odporne sladký, a hovoril, ako ťa mám pozdravovať, prirovnať k najkrajšej hviezde na nebi a bla, bla, bla,” prevráti očami.

“To posledné si si vymyslela,” podotknem a Arleen sa len zaškerí: “Možno.”

Netuším, ako to bez nej zvládnem. Ešte raz ju objímam, a potom nás obe trhne, pretože elektrické auto zastaví pred teleportačnou stanicou. Zhlboka sa nadýchnem. Aj keď sme si s Arleen povedali zbohom už minimálne desať krát, dôjde mi, že teraz sa už musím rozlúčiť definitívne.

V hrdle mi navrie guča.

29.8.2451 – O deň neskôr na teleportačnej stanici...

Christine Walterovej sa jej práca zdala úplne zbytočná. A únavná. Teleporty pod riadením robotov fungovali bezchybne už vyše siedmich desaťročí.

Sediac za stolom si do šálky kávy postupne vmiešala dve kocky cukru. Keď sa rozpustili, rozhodla sa, že si pridá aj tretiu. Tri kocky cukru spravidla znamenali dobrý deň. Alebo minimálne znesiteľný.

Pred sebou mala v počítači otvorených asi dvadsaťtri dokumentov so záznamami o včerajších teleportáciách. Jej povinnosťou bolo každým zakódovaným dokumentom prejsť, a overiť, či presuny prebehli bez chýb. Niekedy mala pokušenie každý z nich jednoducho vyhlásiť za bezchybný a prácu odovzdať. Lenže svedomie jej to nedovolilo.

Christine túto prácu získala hlavne kvôli tomu, že mala povesť čestnej osoby, ktorá si plní svoje povinnosti. Teraz, keď už sa rošírolo používanie malých obsluhujúcich robotov, bolo ťažké sa zamestnať. Väčšina ľudí musela podnikáť. Takže napriek tomu, že svoju prácu nemala rada, bola za ňu vďačná. S povzdychom a veľkým dúškom kávy – tentoraz uznala dokonca aj ona, že je mierne presladená – sa pustila do lúštenia kódu v dokumentoch. Bolo to únavné a zdĺhavé, no potrebné.

O jedenástej doobeda prešla už osemnástym dokumentom. Dnes jej to išlo pomerne rýchlo. Pustila sa na devätnásty s víziou toho, ako prácu odovzdá a doma si uvarí ďalšiu šálku kávy. Tentoraz trochu menej sladkú.

Jej oči sa zrazu zasekli uprostred riadku pädesiattri, a prerušili jej sladké snívania. Je to možné? Celý odstavec prešla tri krát, ale výsledok zostával rovnaký. Nechcelo sa jej tomu veriť, ale bolo to tak. Prvýkrát za dvanásť rokov práce na teleportačnej stanici sa včera stala chyba. Dve osoby skončili s odlišnou identitou. Vymenili si ju.

Zastonala a pomasírovala si spánky. Niečo jej hovorilo, že aj keby mala v nasledujúcej káve päť kociek cukru, tento deň dobrý nebude.

28.8. 2451 – Abigail (deň predtým)

Jediné slovo, aké ma napadne na opísanie tejto situácie, je čudné. A trocha desivé. V živote ma nenapadlo, že niekedy budem v aute s cudzími osobami, ktoré mi zaviažu oči, a celý čas sa pri tom budú smiať.

Vlastne to celé začalo už uprostred teleportácie. Cítila som, ako sa postupne zhmotňujem, a keď som pristála, od šoku som trocha podskočila. Kým som mala protézy, nedokázala som skákať. No zrazu môj mozog nevnímal moje telo len po pás, ale aj od trupu dole.

Ľudia, ktorí už teleportom cestovali, vždy hovorili, že človek je asi tri minúty dezorientovaný. V mojom prípade to kvôli tej nehode mohlo byť dlhšie. Ale napriek tomu, títo ľudia ma vezú v aute už asi štvrt hodiny, a tam kde som kedysi cítila protézy, mám nohy. Dokonca dokážem hýbať prstami. Aspoň si to myslím. Mám zaviazané oči, takže na ne nevidím.

Auto zastane, a ja takmer zletím do sedadla. Súdiac podľa toho, ako zopár hlasov zopakuje "Opatrne!", ostatným sa to nestalo. Jedna ruka ma dokonca pevne chytí okolo pása. Vzhľadom na to, že ide o úplne cudzieho človeka, by mi to malo byť nepríjemné, ale asi som mu skôr vďačná za to, že mi zachránil moje predné zuby.

Podľa zvuku viem, že sa otvárajú dvere, a spomínaný záchranca môjho chrupu ma nimi jemne vyvedie von. Na chodidlách ma šteklika stebľá trávy, z čoho usúdím, že mám obuté sandále. Podvedome sa usmejem, hoci sa to na túto situáciu pravdepodobne vôbec nehodí. Ale sandále som nemala obuté dvanásť rokov. Napriek tomu, že som stále v šoku, je to aj trochu príjemné.

Ruka, ktorá ma doteraz potkýnajúcu sa viedla, ma teraz pustí a ja zatápam v prázdnom priestore vedľa mňa. Cítim mierny tlak na mojej hlave, ako mi niekto rozväzuje uzol na šatke. Napokon látka spadne do trávy a ja vypleším oči.

"Hovorila som vám, že nebude mať slov," uškrnie sa jedno dievča s tvárou celou pokrytou pehami. Vánok sa jej hrá s ryšavými vlasmi, ktoré vanú zároveň so stebľami trávy na lúke.

V živote som nebola na lúke. Teraz, keď už väčšinu planéty pokrývajú mestá, každý štát má len zopár prírodných rezervácií. Vstup do nich je prísne strážený, a väčšinou sa tam dostanú len privilegované osoby. Napriek tomu sa teraz v jednej nachádzam. Očami rozšírenými od úžasu mi prechádzam po scéne predou mnou. Na tráve je rozprestretá červená kockovaná deka ako v starých anglických filmoch a na nej sú položené košíky, z ktorých sa dvíha omamná vôňa jedla. "Vitaj doma Tess," zašepká mi do ucha muž vedľa mňa a objíma ma. Ostatní zborovo zopakujú to isté. Chcem im vysvetliť že sa nevolám Tess, že to musí byť nejaký omyl, a potom mi pohľad padne na moje ruky. Podľa mamy bola vždy moja pokožka až nezdravo biela (popríklad spálená dočervena), no teraz je tmavá.

"Čo na to povieš?" opýta sa blondína, zavesená okolo krku ďalšiemu mužovi v jasnožltom tričku.

"Som...no, príliš šokovaná, na to, aby som odpovedala," odpoviem úprimne.

"To dáva zmysel, keďže sme ťa práve uniesli," odpovie muž vedľa mňa a hravo sa na mňa uškrnie. "Ale teraz som za to, aby sme išli ochutnať to jedlo, čo Leslie priniesla. Po roku vlastného varenia musíš byť vyhladovaná."

"To bolo hnusné," skonštatujem, aj keď to možno bol na Tess úplne priliehavý komentár.

Malý problém spočíva v tom, že absolútne netuším čo sa deje, kto Tess je, a čo mám robiť.

Rozmýšľam, ako im poviem, že nie som ona. Aj keď zjavne vyzerám ako ona. Nakoniec sa rozhodnem, že im to poviem...ale až neskôr. Keď opustíme prírodnú rezerváciu. Toto je môj prvý pobyt na skutočnej, naozajstnej lúke.

Všetci si sadneme na deku a dievča s ryšavými vlasmi – očividne sa volá Amanda – nám rozdá jedlo.

Všetci sa rozprávajú o tom, ako strávili leto a postupne zistím mená všetkých prítomných. Cítim sa trochu

previnilo, že sa hrám na niekoho iného. Na druhej strane je to však príjemné, chvíľu nebyť... no, sebou. Prvýkrát za posledných dvanásť rokov sa so mnou ľudia skutočne rozprávajú, bez toho, aby dotknuto hľadeli na moje slúchadlá. Je to úžasný pocit. Ostatní sa živo prekrikujú cez hlasnú hudbu v taliančine. Našťastie patrí medzi jazyky, ktoré ovládam.

Michael – to je ten muž, ktorý mi predtým zachránil zuby - zrazu vstane. "Stavím sa, že k lesu dobehnem

prvý," vyhlási a v očiach mu hrajú iskrivé ohníčky. V živote by ma nenapadlo dať si z niekým preteky...no na druhej strane som už dvanásť rokov nebehala.

"Vy s Tess môžete ísť," pokýve hlavou Leslie, "a my zatiaľ dojeme všetky sušienky."

"Ako si vedela že chcem ísť?" opýtam sa jej.

Uškrnie sa: "Vidno ti to na očiach. A okrem toho – úprimne, odmietla si ty niekedy nejakú súťaž?"

Všetky, na ktoré sú potrebné nohy, ale to jej nemôžem povedať. Namiesto toho sa postavím a otočím sa k lesu. Amanda nás odštartuje a ja sa rozbehnem.

Je to úžasný pocit. Úplne zabudnem na toho týpka Michaela vedľa mňa a len bežím. Moje nohy dopadajú v pravidelnom rytme na zem. Moje pľúca sa rozťahujú v stále väčšom objeme vzduchu a do tváre sa mi nahrnie červeň. Prvýkrát sa cítim slobodná.

Do cieľa dobehnem tesne za ním, ale nevádi mi to. Srdce mi búši až v hlave. Michael vedľa mňa sa usmeje.

"Vyzeráš ako vták, ktorý po dlhom čase unikol z klietky," povie, ani netušiac aká je to pravda. Zaškerím sa. "Komplimenty ti veľmi nejdú."

"To je len konštatovanie, nie kompliment. A pred letom si sväto sväte tvrdila niečo iné," pripomenie mi. "Asi si vyšiel z cviku," pokrčím plecami, lebo neviem čo iné povedať.

"Budem si to na tebe musieť znova natrénovať," povie a začne sa hrať s tmavou kučerou, ktorá mi veje vo vánkú. Začervenám sa. Ostatní sú ďaleko za na mi a počujem tlmenú hudbu, no najviac zo všetkého vnímam to ako šepká. A ako mi intenzívne hľadí do očí. Nikdy som nič také nezažila.

"Chcel som sa ťa niečo opýtať," povie napokon a nachvíľu odvráti pohľad, keď z vrecka nohavíc vytiahne malé, ligotavé vrecúško. V tom vrecúšku sa črtá prsteň.

Úplne precitnem z toho zvláštneho omámenia, v ktorom som sa doteraz nachádzala. Toto je zlé. Veľmi zlé. To, že nie som tá Tess, za ktorú ma pokladajú, som mala priznať oveľa skôr. Skôr, než som s nimi vôbec začala jesť sušienky. A určite skôr, než ma jeden z nich požiadal o ruku.